

[Weikop.]

enhver lejlighed til at spørge regeringen: hvorfor liberaliserer I ikke noget mere? Vi har jo givet jer lov dertil. Ja, tiderne skifter unægtelig; nu er det handelsminister Philip, der skal varetage denne side af vareforsyningslovens administration. Nu er det minister Jørgen Jørgensens partifælle, der har ansvaret, magten og æren, og vi behøver ikke at give handelsminister Philip eller regeringen grønt lys til at liberalisere. Minister Jørgen Jørgensen og handelsminister Philip har magt til at liberalisere alt, hvad de ønsker — faktisk uden at spørge os.

Det er imidlertid, ligesom det grønne lys, som den højtærede minister hr. Jørgen Jørgensen i sin tid tændte for den daværende regering, er ved at skifte farve ved forhandlingen i dag. Det ser ligesom noget gult ud, og gult lys betyder, at der ingenting sker. Og så ser det for resten ud til, at det vil gå over til at blive rødt, efter det, den socialdemokratiske ordfører sagde i dag. Mon ikke den højtærede handelsminister er ganske klar over, at nogle af hans socialdemokratiske venner allerede er ved at gøre stopskiltet klar? Jeg tror i øvrigt, at de allerede har gjort det. Og selv om den højtærede minister hr. Viggo Starcke kan lide den røde farve — ellers sad han som bekendt ikke i regeringen — må det alligevel være bittert for en handelens frigørelsesprofet, der hader al regulering, at skulle svinge med den røde lygte og stoppe for den frie handelstrafik og stoppe for importen.

Må jeg til spørgsmålet om lovens løbetid sige, at vi gerne vil overveje en 2 års forlængelse under forudsætning af, at vore ændringsforslag bliver gennemført.

Og så må jeg i anledning af det ærede medlem hr. Chr. Christiansens udtalelse om vor stilling tidligere fremhæve, at vor stilling til vareforsyningsloven er den samme som tidligere, nøjagtig den samme. Vi erkender, at vi må have en vareforsyningslov, men mener, at den kun må indeholde absolut nødvendige bemyndigelser til ministrene, et synspunkt, jeg tror mange vil dele. Vi ønsker i modsætning til retsforbundet ikke at stille forslag, som vi ikke selv ville gå ind for, hvis vi havde regeringen.

A. C. Normann: Da jeg på mit partis vegne overtog ordførerskabet i forbindelse med den lov, der her behandles, satte jeg mig for at studere dens 25-årige historie, også længere tilbage end de 7 år, i hvilke jeg har oplevet de forhandlinger, der har været ført om denne lov i det høje ting. Det har været meget interessant læsning, men ved at sammenligne de taler, der tidligere er holdt her i tinget fra de to oppositionspartiers side, med de taler, som de ærede medlemmer hr. Anker Lau og hr. Weikop har holdt i dag, har jeg egentlig fået det hovedindtryk, at det, som for dem er ønskemålet, er at have en vareforsyningslov i de perioder, hvor der sidder en venstre-konservativ regering, men ikke at have nogen, når der sidder regeringer af anden farve. Man siger til det radikale parti, at vi er fanebærere for en socialdemokratisk eller socialistisk — jeg ved ikke, hvordan det lød — beskyttelseslov. Ja, her har vi igen den mærkelige dualisme. Hvis det var rigtigt nu, ville det også have været det i den periode, da det ærede medlem hr. Weikop var handelsminister, men der er bare den forskel, at dengang var fanen ligesom lidt tungere at bære, for da var det i højere grad en beskyttelsesfane, end det er i øjeblikket.

Det ærede medlem hr. Weikop nævnte den periode, i hvilken — det er ganske rigtigt — det radikale venstre og det daværende ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) sagde til den daværende handelsminister: I kan liberalisere noget mere, for vi har givet jer grønt lys — det gjorde det radikale venstre i den periode, da venstre og de konservative regerede. Det er rigtigt, at det var vor indstilling dengang, at den liberalisering, som den daværende regering ville tage ansvaret for, ville vi være med til at skaffe den parlamentarisk basis for. Jeg synes, det var en rigtig holdning, og vi hørte ikke megen kritik af den. Jeg tror, at hvis det ærede medlem hr. Weikop nu ligesom ser en anden tilstand deri, at der nu sidder en radikal handelsminister, til hvem disse opfordringer ikke lyder, så er det netop, fordi stillingen nu også i den henseende er en anden. Dengang stod vi jo over for en regering, som over for os ustandselig havde slået sig til ridder på at være liberalistisk, og som havde ført sin